

[Krarup.]

er meget interesseret i en lovgivning af denne art, som skulle gøre det lidt lettere at være dyr i Danmark. Der er dog enkelte ting, som jeg gerne vil tilføje.

Jeg må sige som det ærede medlem hr. Elmquist, at lovforslaget egentlig ikke er helt tilfredsstillende. Jeg indrømmer gerne, at det må være vanskeligt at finde det rigtige forhold mellem enkeltheder og de store træk. I en lov af denne art må der nødvendigvis være mange enkeltheder, men jeg synes, at når de specificeres som f. eks. i § 4, er det for meget.

Jeg har en anden indvending, den, at der flere steder henvises til enten politiets eller justitsministerens afgørelse; det finder jeg uheldigt. Jeg tænker f. eks. på § 15, hvor der står, at under visse betingelser skal det påhvile dyrlægen omgående at indberette forholdet til politiet. Det er noget, der tager tid. Jeg tænker i øjeblikket på en begivenhed for nogle år siden; jeg var tilstede ved en brand tæt ved mit hjem en mørk vinteraften, en sammenbygget stråtekt bondegård gik op i flammer, og ud af flammerne vakler i sidste øjeblik en hest, der er så medtaget, at den øjensynligt straks må slås ned — sådan så det ud for os andre. Men hvis nu ejeren havde gjort vrøvl og sagt, at det ville han ikke tillade, eller hvis man havde forhørt forsikringsselskabet, om det ville tage risikoen ved denne nedslagning af hesten, så skulle det have været indberettet til politiet, og så var der gået tid med det. Og er politiet også den rigtige instans i så henseende? Jeg vil finde, at en paragraf som § 15 må slutte af på den måde, at et sådant tilfælde må en tilstedeværende dyrlæge kunne afgøre, han må med fuld ret under sit fulde ansvar kunne afgøre, om ikke et sådant brandlidt dyr skal slås ned.

Jeg tænker også på bestemmelserne i § 16 om dyrs slagtning og affivning, hvorom der kan gives forskellige forskrifter af justitsministeren. Jeg har ganske vist gjort mig bekendt med bemærkningerne til denne paragraf, men jeg synes alligevel, det var bedre, om vi fik bestemmelserne fastsat med det samme, hvad også de to foregående ærede ordførere har været inde på. Da vi i fjor var ude en tur at se på slagtning, dels af dyr, som var bedøvede, og dels af dyr, som ikke var det, var vi dog ganske klar over dengang, at der måtte være en bestemmelse om tvungen bedøvning af svin, som bringes til slagteri. Det må lovfæstes. Og selv om landboforeningerne har nogle betæneligheder, må vi vel sagtens kunne finde

en vej ud — jeg forstår, der skal nedsættes et udvalg —, så at vi kan få dette spørgsmål klaret nu her i loven.

Der var enkelte ting, som jeg gerne dels ville spørge om og dels selv ville fremføre. Jeg er ikke helt tilfreds med formuleringen af visse af lovforslagets bestemmelser. Det gælder f. eks. bestemmelsen i § 4, stk. 4, hvorefter man ikke må sætte søm, agraffer el. lign. i trynen på svin for at hindre dem i at rode i jorden. Vi ved alle, at svin — det gælder navnlig avlsdyr — ofte bliver sat på græs, enten af sundhedsmæssige hensyn eller fordi det er billigere at have dem gående på en græsmark end inde, og ifølge lovforslaget skulle det altså være forbudt at sætte agraffer el. lign. i trynen på dem for at hindre dem i at rode i jorden. Det er meget uheldigt med et sådant forbud, og jeg kan ikke se, at der er noget dyrplageri ved at sætte sådan en agraf fast i tryneskiven, i hvert fald er det ikke at sammenligne med det, der heldigvis fremdeles vil være tilladt, at sætte en ring i næsen på tyre; det må man bøje sig for, ellers kan man ikke tumle dem. Men når man vil have avlssvin på græsmark, må man forhindre, at de pløjer græsmarken op og ødelægger den i løbet af kort tid. Jeg synes, det er en bagatel, men jeg beder om, at justitsministeren vil være så venlig at tænke på denne lille enkelthed.

Jeg forstår ikke rigtig, hvad der menes med § 4, stk. 7, at det er forbudt at anvende æglægningsbure. For hvis man derved mener de kontrolreder, som anvendes dér, hvor de har — hvad skal jeg kalde det — stammeopdræt af høner og haner, kontrolreder hvor hønsene bliver sluppet ind og ikke kan komme ud, før ægget er lagt, så at man kan kontrolere det, synes jeg, man er gået for vidt. Man skulle nødig stå den udmærkede kontrol i vejen.

Jeg har en bemærkning om § 9 — jeg tror, at i hvert tilfælde vestjyderne vil kunne forstå mig. Der står, at kastration af større dyr kun må foretages af en dyrlæge og skal finde sted under anvendelse af bedøvning. Og så er der visse dyr, der er undtaget fra denne bestemmelse: haner og lam, smågrise og kaniner — men jeg savner kalve. I hvert fald vestjyderne, som driver stort opdræt af stude, vil ikke kunne forstå, at man skal have en dyrlæge hen for at kastrere en tyrekalv, så jeg håber, at justitsministeren også vil tage imod denne tilføjelse.

§ 10 tror jeg ikke vi bliver enige om, sådan som den er formuleret. Det er den paragraf, jeg vil kalde kuperingsparagraf-